

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 15 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 82

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ. διήγημα Κάρμεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΙΑ
ΔΕΛΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας

[Συνέχεια]

Μόλις ἐφάνησαν αἱ πρῶται ἀκτίνες τῆς ἡούς, καὶ ὁ νεωκόρος ἤνοιξε τὰς θύρας, ἔπαυσε δὲ ὁ τῶν βημάτων κρότος, ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς, καὶ δὲ μὲν τετραποδῆτι, δὲ δὲ ἀκροθιγῶς ψαύουσα τοὺς τοίχους, ἐπιδειξίως εὐρέθη ἔξω τῆς Ἐκκλησίας.

Καθ' ἦν στιγμὴν τόσῳ φρικώδους σκηνῆς διδραματιζέτο ἐν τῇ Μητροπόλει, ἀνατόμος τις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἤθελε καταποθῆ, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὰ δάκρυα καὶ τὰς βασιάνους, ἃς τὸ λεπτοφυὲς τοῦτο ὄργανον μετὰ τυραννικῆς δυνάμεως ἐξῆσκει ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ράλλου. Ὁ νέος ἱερεὺς εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐξαιτούμενος ἀντίληψιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν κακῶν διαλογισμῶν, οἵτινες συνεσπειροῦντο εἰς τὸ θυελλῶδες χάος τοῦ καταπεπονημένου νοῦς του· ἐφαίνετο ὅτι δυνάμις τις εἶχε κατακυριεύσει τὸ πνεῦμά του, καὶ τὸ κατεσπάρατε μὲ τὰς μεθυστικὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος...

Ὁ Ράλλος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠγείρετο μεθ' ὀρμῆς, ὡς ἐὰν ἰσχυρὸν τι ἐλατήριον ὤθει αὐτὸν βιαίως, καὶ μετ' ἐξημμένων ὀφθαλμῶν ἐπιθυμίας καὶ ἡδονῆς ἔτεινε τοὺς βραχίονάς του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ περιβάλλῃ μορφὴν ἐναέριον, ἣτις ἐπετρύγιζε περὶ αὐτόν, μὲ θωπείας ἐρωτικῆς... Ἄλλ' ἡ πραγματικότης ἐφυγάδευε τὰς ἡδέιας ταύτας ἀπάτας... τότε νευρικός τις σπασμὸς ἐτάραττε τὸ ἀδύνατον σῶμά του, καὶ δάκρυα ἀπελπισίας κατέβρεχον τὰς ἐκ τῶν στερήσεων καὶ θλίψεων ἐξασθενηθείσας παρειὰς αὐτοῦ... ματαίως ἐζήτηε ἀνακούφισιν τινα εἰς τὸ καθαρὸν τοῦ ὀρίζοντος, ὅστις διεφαί-

νετο ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου του· ἄλλ' ἐν τῇ ἐπιβλητικῇ ἡσυχίᾳ τῆς γοητευτικῆς ἐκείνης νυκτός, ἀκτινοβολούσης ὑπὸ μυριάδων ἀστέρων, — εἰς τὴν ζωηρὰν ἀντίθεσιν τῆς ἡσυχίας τῆς φύσεως πρὸς τὰ αἰσθητάματα αὐτοῦ, — ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς του σφοδρότερα ἐπανηγείρετο, καὶ τὰ χεῖλη συνεσφίγγοντο προφέροντα διακεκομμένας φράσεις καταρῶν καὶ βλασφημιῶν... ταχέως ὅμως ἡ τοιαύτη ἐξαψὶς κατηνύσθη ἕνεκα τῆς μεγάλῃς σφοδρότητος, καὶ τότε ἤφιετο νὰ πίπτῃ ἐξητλημένος ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ κλίνης ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ θελήσεως.

Ὅταν προσεκάλεσαν αὐτόν νὰ λειτουργήσῃ, κατήλθεν αὐτομάτως χωρὶς νὰ ἐννοῆ τί ἔπραττε.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὠνειρεύετο, αἱ ἰδέαι του ἦσαν συγκεχυμέναι καὶ ἀβέβαιαι εἰς τὸ πνεῦμά του... ὑπὸ τῆς φαντασίας του παρυσιαζέτο ἐποχὴ μακρυνή, μακρυνή... δὲν τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐλειτούργει, ἀλλ' ὅτι παρρηρίσκειτο εἰς λειτουργίαν, ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς παῖς ἔτι ὦν συναδεύετο ὑπὸ τῆς μητρὸς του, θωπεύουσης αὐτόν μετ' ἀγάπης καὶ τρυφερότητος.

Ἦτο τοσοῦτον προσηλωμένος εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, ὥστε, ὅτε ἐστράφη ἵνα ὑψώσῃ τὸν ἡγιασμένον ἄρτον, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντὶ νὰ ἴδωσι τὴν μελαγχολικὴν τῆς μητρὸς του μορφήν, παρετήρησαν τὸναντίον τὴν τῆς Ἐδίττης, γονυπετοῦς καὶ περιμενούσης ὅπως κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων διὰ τρόπον λίαν εὐλαβοῦς.

Ἡ ὠραία κόρη, φοροῦσα τὴν λευκὴν καὶ λεπτεπίλεπτον νυμφικὴν ἐσθήτα μετὰ τοῦ ὑπερῦθρου προσώπου τῆς, ὑπερῦθρου καὶ ἀκτινοβολοῦντος ὑπὸ μειδιάματος ἀπεριγράπτου γλυκύτητος, εἶχε τὴν ἀδελὸν ἐκείνην ἐκφρασίαν, ἣν οἱ ποιηταὶ ἐφραστάθησαν ὑπάρχουσαν παρὰ τοῖς ἀγγέλοις.

Μεγάλη ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν παιδι-

κὴν του φίλην κύπτουσαν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ θανάτου, καὶ εὖτω νὰ δυνηθῆ νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἀθῶαν καὶ ἀσπιλον, διήλθεν ὡς λάμψις πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ράλλου, πλησιάζοντος τὸν ἅγιον Ἄρτον εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἐδίττης.

Ἡ τελευταία αὕτη ἔμεινε στιγμᾶς τινας βεβουλισμένη εἰς προσευχὴν, καὶ ἀφοῦ ἔρριψε πρὸς τὸν νέον ἱερέα βλέμμα πλήρες φιλικῆς εὐγνωμοσύνης, ἐπλησίασε πάλιν τὴν μητέρα τῆς εἰς γωνίαν τινα τῆς Ἐκκλησίας, ἀναμένουσα τὸν μνηστῆρά τῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰδός τι ἀπάτης ἤρχισε νὰ κυριεύῃ λεληθότως τὴν Ἐδίττην: τῇ ἐφαίνετο ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ἀπολέσει τὰς βάσεις ἐφ' ὧν ἐστηρίζοντο, μέλλοντες νὰ πέσωσι καὶ καταπλακώσωσιν αὐτήν, τὸ ἔδαφος ἐσάλειεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς δίκην καταστροφώματος πλοίου, τοὺς πολλοὺς φίλους καὶ γνωρίμους, οἵτινες τὴν περιεκύκλουν, διέκρινε συγκεχυμένως, ὡς ἐὰν πυκνὴ δμίχλη περιεκαλυπτεν αὐτούς, ὑπόκωφος κρότος ἐβόμβει εἰς τὰ ὦτά τῆς, καὶ ὄλον τὸ σῶμα βραθυλῶν ἐρρίγει παταγωδῶς, μετὰ μεγάλῃς δὲ δυσκολίας ὑπερμειδίασε πρὸς τὸν Τασίλλον εἰσερχόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ψιθυρίζουσα αὐτῷ:

— Γνωρίζεις ὅτι ἐλησμονήσῃς τὰ σχέδια τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας;... Δὲν θέλω πλέον νὰ γείνω μοναχὴ, καὶ αἰσθανομαι ἄρατον αἰσθημα εὐτυχίας διδοῦσά σοι τὴν ζωὴν μου...

Ἄλλ' ἡ ἐμπιστευτικὴ αὕτη ἐκμυστήρευσις τῆς ψυχῆς τῆς εἶχεν ἐκφρασθῆ μετὰ τόσον ἀδύνατον φωνῆς, ὥστε ὁ Τασίλλος ἠνόησε τὰς λέξεις τῆς κόρης, μὴ ἀκούσας ὅμως αὐτάς.

Μετὰ ταῦτα ἐπλησίαζον ἀμφοτέροι τὴν ἁγίαν Τράπεζαν. Ὁ Ράλλος, ἂν καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταθιρωσκόμενον ὑπὸ πικρᾶς καὶ δεικτικῆς ζηλοτυπίας, ἀπήγγειλεν οὐχ

ἦτον εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν λόγον, ὅστις τοὺς πάντας συνεκίνησεν, ἐκτός τῶν δύο νέων, μεθυσκομένων ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ὁ εἰς ἀνήκει τῷ ἐτέρῳ : δὲν ἠσθάνοντο πλέον ἢ τοὺς βικίους παλμούς τῶν καρδιῶν των, καὶ δὲν συνῆλθον, εἰμὴ κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐρώτησιν τοῦ γάμου, εἰς ἣν ὁ Τασίλλος ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς : καὶ ἡ κόρη ἦτο ἐτοίμη νὰ δώσῃ τὴν συγκατάνευσίν της, ἀλλ' ἐνῶ ἐτραύλιζε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς τὸ ὄνομα τοῦ νυμφίου της, αἰφνης ἔστη, ὡς ἔάν τὰ χεῖλη της ἀπεποιούντο νὰ ἐκφέρωσι φωνήν... καὶ μετ' ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, τὸ πρόσωπον βρεχόμενον ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ ψυχροῦ θανάτου, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν ἱερέα, ὡς νὰ ἐζήτηι βοήθειαν... ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἔπεσεν ἀκίνητος καὶ παγερὰ ὡς μάρμαρον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἱερέως.

Ἦτο νεκρά.

Οἱ παρευρεθέντες κατὰ τὴν τελετὴν ἔσπευσαν ἔσπευσμένοι περὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς, ἡ δὲ μήτηρ ἐρρίφθη διὰ νὰ ὑποβαστάσῃ τὴν θυγατέρα, ἧτις ἤδη εὕρισκετο εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Ράλφου, ἐνῶ ὁ Τασίλλος κλαίων καὶ ὀδυρόμενος ἠσπάζετο τὰς παγωμένας χεῖρας της, καλῶν αὐτὴν διὰ τῶν περιπαθεστέρων καὶ γλυκυτέρων ἐπιθέτων.

Ὅταν ὁ ἰατρός ἐβεβαίωσε τὸν θάνατον τῆς Ἐδίττης, ὁ νέος ἱερεὺς μετὰ σταθερὰς χειρὸς ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ οὔτε τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, — τὸ πρόσωπόν του ἤθελε τις ἐκλάβει μαρμαρίνον, ἐὰν μικρὸν μειδίαμα δὲν εἶχε συμπτύξει τὰ χεῖλη του.

Ἡ δὲ Βέρθα, ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἐθεάθη ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς φλογερῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἀψύχου κόρης, ἄλλοι δὲ ἐβεβαίουν ὅτι δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ οὐδ' ἑαυτὴν τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετέφερον τὸν Τασίλλον καὶ τὴν μητέρα τῆς Ἐδίττης εἰς τὰς οἰκίας των, τοῦ μὲν πρώτου κυριευθέντος αἰφνης ὑπὸ ἐγκεφαλικῆς πυρετοῦ, τῆς δὲ δευτέρας ὑπὸ σημείων παραφροσύνης διὰ τὸ τρομερὸν καὶ ἀπροσδόκητον συμβάν.

Ὁ Ράλφος δὲν ἐγκατέλειψεν οὐδὲ στιγμὴν τὴν νεκράν, ἧτις φέρουσα τὴν νυμφικὴν ἐσθήτα καὶ τὸν ἐξ ἀνθέων λεμονέας λευκὸν στέφανον περὶ τῶν ξανθῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς της, καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους της ἐφαίνετο ὑπνώτουσα ἤρεμον καὶ ἡσυχον ὕπνον.

Ὁ παιδικὸς της φίλος διήλθε τὴν νύκτα ἀναγινώσκων τοὺς νεκρωσίμους ψαλμούς· ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ φωνὴ του ἐξησθάνει καὶ κατέληγεν εἰς τι ἀκατανόητον, — τότε μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, μετὰ βλέμμα μειλίχιον καὶ γλυκὺ, ἐφαίνετο ὅτι ἠκολούθει σκέψιν, ἧτις ὑπεμεϊδία εἰς τὸν μυστηριώδη κόσμον τῆς φαντασίας, εἶτα κύπτων πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ἐδίττης ὠμίλει μετὰ φωνῆς παλλούσης ἐξ αἰσθήματος, ὡς ἔάν ἡ κόρη ἤθελεν ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας. — ἐψιθύριζε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦσαν ἤδη ἠνωμένοι ἐν τῷ οὐρανῷ... ἔλεγε πρὸς αὐτὴν λέξεις πλήρεις ποιήσεως καὶ ἀγάπης, καὶ τὸ πρόσωπόν του κάθυγον ὑπὸ

δακρύων εἶχεν ἄυλον ἔκφρασιν, ὁμοίαν τῇ τῆς ἀτυχοῦς νεκρᾶς...

Ἡ παραφροσύνη ἐξηκολούθει οὕτω ὀλοκλήρους ὥρας... αἰφνης ὁ Ράλφος ἀφυπνίζετο ὡς ἐγειρόμενος ἀπὸ ληθάργου, — πολλάκις ἔφερε τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τότε τὸ δωμάτιον ἀντήχει πάλιν τῶν νεκρωσίμων δεήσεων.

[Ἔπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Καὶ δὲν ἦτο τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐκ πρώτης ὄψεως κατέκτησε τὸν ἰσχυρὸν ἐκεῖνον χωρικὸν τὸν καλούμενον Ἰωάννην λα Βιλλωδαί ;

Ἐπηρετρία !

Αὐτὴ ἡ θυγατὴρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν τὸ θαυμάσιον πλάσμα, τὸ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν πάντων.

Τὶ ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τελειότερον, τοῦ ὠσειδοῦς προσώπου της, τῶν λεπτῶν χαρακτηρισμῶν αὐτοῦ, τῆς ἀπαλότητος τοῦ δέρματος της, τοῦ ὠχροῦ καὶ χνοῦδου ὡς βελούδου !

Καὶ τί εὐκαμπτότερον τοῦ ἀναστήματός της !

Ἐπηρετρία !

Ἡ λέξις αὕτη ἀντήχει εἰς τὰ ὠτά της, ὡς βόμβος ζωφίου τινός ἢ ὡς ὁ συριγμός τοῦ τριγωνοκεφάλου, ὅστις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα της.

Καὶ τὰ χεῖλη της ἐξηραίνοντο ὑπὸ τῆς δίψης τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἐχθρῶν των οἵτινες ἐθρίαμβευσαν !

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ !

Σκεπτομένη τούτο, συνεσπειροῦτο πρὸς ἑαυτὴν ὡς ὅρις, ὅστις περιτετυλιγμένος εἰς τὴν ρίζαν ζακχαροκαλάμου, καθεύδει ἔτοιμος νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς πρώτης παρουσιασθῆσόμενης λείας, διατάζουσα ἐκ τῆς ιδέας τῆς ἀδυναμίας της.

Εἰκοσαέτις μόλις, εὕρισκετο μόνη εἰς τόπον ἀγνωστον, χωρὶς ἕνα φίλον, χωρὶς νὰ ἔχῃ τινὰ ὅστις νὰ τὴν συμβουλεύσῃ.

Ἡ κατάστασις της τὴν ἐξῆπτε μέχρι παραφορᾶς.

Ὡς ἄλλοτε ὁ Ραβού, ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἄοπλον κατ' ἀντιπάλων ἐχόντων ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰ πάντα, καὶ δυναμένων νὰ μειδιάσωσι μειδίαμα εἰς τὰς ἀπειλάς της, αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, οἱ ἰσχυροί, οἱ ἔχοντες παλάτια καὶ ἀναριθμήτους ὑπηρετάς ὅπως τοὺς ὑπερασπίσωσι.

Ἐνῶ αὐτὴ, ἀφότου ἡ μήτηρ της ἐτάφη εἰς ἀφανῆ τινὰ γωνίαν, κοινοῦ κοιμητηρίου,

εὐρέθη μόνη ἀπέναντι τῶν φοβερῶν πιέσεων τῆς πενίας.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἠννόησεν, ὅτι ἐν τῷ λα Βιλλωδαί θὰ εὕρισκε σωτήρα.

Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην σωτηρίαν ἀπέστεργε.

Ἦννοει βεβαίως, τὸν ἔρωτα τοῦ χωρικοῦ ἐκεῖνου καὶ ἔβλεπεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἤθελεν εὔρει δοῦλον πάσης θελησεώς της, διότι κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ αὐτῆς καὶ ἠρυθρία ὄλος, ὡς εἰ ἄπαν τὸ αἷμα τῆς καρδίας του ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἀλλ' οἱ χαρακτήρες των ἦσαν τόσον ἀνόμοιοι.

Αὐτὴ σύζυγος τοῦ λα Βιλλωδαί !

Ἀπὸ τῆς κυριότητος τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτήματος τῶν Καρδένας νὰ κατανήσῃ ἀγροκόμος οὕτως εἰπεῖν Νορμανδῆ !

Ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς μαρκησίου δ' Ἀρτάν δι' ὃν τόσῳ ὑπερφηανεύετο ἄλλοτε, ὅτε ἐβάδιζε στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του, νὰ κατανήσῃ σύζυγος ἀνθρώπου ἐπιστατοῦντος ξένου κτήμα !

Ἀδύνατον !

Καὶ ἔδρανε τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐκ πείσματος.

Ὁ λα Βιλλωδαί ἠδύνατο νὰ ἦναι ὑπηρέτης της, ἀλλὰ σύζυγός της !

Οὐδὲ νὰ σκεφθῇ ἤθελε τοῦτο.

Καὶ ἐπροτίμησε τὸν θάνατον τῆς τοιαύτης τύχης τῆς ὁποίας τὴν πικρίαν ἀπέριπτε πάσῃ δυνάμει ἡ καρδία της.

Καὶ ἄς τὸ εἴπωμεν, καὶ τοι σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔραστοῦ της, οὐδόλως ἠγνώμωνε αὐτῷ.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἐπίμονος ὡς πάντες οἱ Νορμανδοὶ χωρικοί, ὠφελῆθεις τῆς συγκαταθέσεως ἦν ἐν στιγμῇ πυρετοῦ καὶ ἀπελπίσας παρεχώρησεν ἡ νευροπαθῆς κόρη, τὴν ἀπέσυρεν, ἀπὸ τὰς ἀγωνίας τῆς πενίας ἐν ἡ παρεδαίρετο.

Ἐπλήρωσε τὰ χρέη της, ἠγόρασε τὸ γήπεδον ὅπου ἡ μήτηρ της ἐτάφη, ἠγειρεν ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν μαουσάλειον καὶ ἔφερεν αὐτὴν ὡς ἤθελε φέρει μικρὸν παιδίον ἀνήκον εἰς αὐτόν, τὴν ἐγκαταλελειμμένην νεάνίδα, ἧτις εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἀφαιρέσει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελησεως, καὶ χάριν τῆς ὁποίας πρὶν ἢ λάβῃ παρ' αὐτῆς τὸ ἐλάχιστον δεῖγμα στοργῆς ἢ τρυφερότητος ἤθελε χιλιάκις κατακοπῆ ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἤθελε κατασυντριβῆ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἀλευρομύλου.

Ἡ παρὰ τῆς θεῆς του κόρη αὕτη, τῷ ἀνῆκεν ἐπειδὴ τὴν ἔσωσε !

Ἐκεῖ ἐστηρίζετο ἡ λογικὴ του.

Δὲν τὴν εἶχε περισυλλέξει ὡς ἀληθῆς σύντριμμα ναυαγίου ;

Ἡ οἰκία τῆς θεῆς Ὁμπερτίνου ἐξελέγη ὡς ἄσυλον κατὰ πάσης κακολογίας, ὅπως ἐν αὐτῇ τὴν περιποιηθῶσιν ὡς νὰ ἦτο ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας της.

Ἡ θεῖα Ὁμπερτίνου ἀντέστη κατὰ τύπους, ἐβλασφήμησε τὰς ἰδιοτρόπους ὀρέξεις τοῦ ἀνεψιοῦ της καὶ ἐπὶ τέλους κατέστη ἡ νοσοκόμος τῆς Μαρίας-Εὐαγγελίας.

Μαρία Εὐαγγελία ! Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἐκτύπα καλῶς εἰς τὰ ὠτά τῆς θεῆς Ὁμπερτίνου. Εἰς ποῖον τόπον ἐβάπτιζαν οὕτω τὰ παιδιὰ τους !

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ ἀγαθότητί της, ἡ πτωχὴ χήρα κατὰ βάθος συνεκινεῖτο.

Τῆ ἐπαύριον τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς κρεολοῦ παρ' αὐτῆ, ἐν τῷ ὠραιωτέρῳ ὡματιῷ της, τῷ ἔχοντι τοὺς τοίχους ἐμπετασμένους καὶ ἐν τοῖς παραθύροις παραπετάσματα, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία εἶχεν ἤδη λάβει θέσιν ἐν τῇ ἀγαθῇ της καρδίᾳ καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἡ στοργὴ αὐτῆς ἠῤῥησε, καὶ ἤδη ἂν ἡ Μαρία ἀπῆρχετο αἴφνης, ἡθελε τῇ ἀφήσει ἐπαισθητὸν κενόν.

Ἡ μαγεία τῶν σαπφειρίων βλεμματῶν τῆς νεάνιδος, ἐξήσκει γοητεῖαν ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀγαθῆς γραιίας.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία, ἐνῶ πρό μικροῦ ἐτι οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε περὶ τοῦ γάμου ἐκείνου, ἤδη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι μόνον ἐνὸς ὀνόματος ἠλλαξε γνώμην.

Μετὰ τὴν σύντομον συνομιλίαν τῶν δύο γυναικῶν ἐπῆλθε σιγῆ.

Ἡ Μαρία προσκισθεῖσα ὅτι νυστάζει, ἐκλείπει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐπροσποιεῖτο!

Ἐν τῷ ἐξημμένῳ ἐγκεφάλῳ αὐτῆς ἐγένετο ἐργώδης καὶ παραδόξος πάλη.

Τὸ ὄνομα τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ τὴν προσέβαλε,

Ἐὰν ἠδύνατο οὕτως νὰ πλησιάσῃ τὸν πανίσχυρον βαρόνον!

Θὰ ἦτο εὐτύχημα, ὅχι βέβαια ἀσφαλές, ἀλλὰ πάντοτε εὐτύχημα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς στραφεῖσα ἠρώτησε.

Καὶ αὐτὸς ὁ βαρῶνος Ροζενδάλ ἐρχεται κάμμιαν φορὰν εἰς τὴν Ρόχην:

Ἡ θεία ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὰς στοργγγύλας διόπτρας της, αἵτινες τῇ προσέδιδον παράδοξον ὄψιν καὶ τῇ εἶπεν:

— Καὶ τί σέ μέλλει δι' αὐτό, μικροῦλά μου;

— Τίποτε.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Καθόλου.

— Καὶ καλά, τότε τί σέ μέλλει;

— Εἶναι πλουσιώτατος... Σὰς ἐρωτῶ ἐκ περιεργείας... Ἀκούω παντοῦ νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ... καὶ καθὼς εἶπατε καὶ εἰς Κούθαν... Ἐγχεῖ ἐκεῖ ἰδρύσει τραπέζιτικὸν οἶκον σημαντικώτατον... Ἡ θεία ἐφάνη εὐχαριστηθεῖσα ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας.

Καὶ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι ἔβλεπον κάποτε τὸν βαρόνον ἐκεῖ, διότι ἦτο φίλος τοῦ πρίγκηπος δ' Ἐλύ, πολὺ φίλος του, ἀλλ' ὅτι ὁ πύργος ἦτο εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ δεχθῇ ξένους γιὰτὶ αὐτὸς ἦτον φωλιὰ γιὰ κουκουβάγιας καὶ ὅτι ἐκεῖ κατῴκουν ὅλα τὰ ζώφια τῆς οἰκουμένης. Ὅτι ὁ βαρῶνος ἂν τὸν ἠγόραζε, θὰ τὸν ἐκτίζε μεγαλοπρεπῶς· ἀλλὰ ἐπρόσθετεν ὅτι τὸν πρίγκηπα δὲν τὸν ἐμελλε, διότι εἶχε καὶ ἄλλα κτήματα, καὶ ὅτι ἂν ἐπώλει τὴν Ρόχην τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ ἀδιαφορίας ἢ πρὸς χάριν τοῦ βαρόνου καὶ ὅχι διότι εἶχε ἀνάγκαν.

— Λοιπὸν εἶναι ἀσφαλὲς αὐτὸ τὸ σχέδιον;

Ἡ θεία παρετήρησεν ἐκ νέου δυσπίστως τὴν ἀσθενῆ αὐτῆς.

— Εἶσαι πολὺ περίεργη, φιλενάδα μου, εἶπε, καὶ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ ζεύρω... Ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ πατήσῃ τὸ πόδι αὐτὸς ὁ βαρῶνος, εἰ πρίγκηπός μας εἶναι μαλακοὶ σὰν κρίμα καὶ ἂν φύγουν πάντα θὰ χάσωμεν.

Ἡ θεία Ὁμπερτίνου δὲν ἐκρυπτε τὴν προτίμησίν της.

Τὸ συμφέρον δὲν τὴν ἐπηρέαζε.

Ἡγάπα τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον, παρὰ τὴν Ρόχην.

Καὶ κατέληξε τὸν μονόλογόν της λέγουσα.

— Καὶ τὸ κάτω κάτω, ἄς κάμουν καλά.

Τὰ πράγματα ἦσαν ὀπωσοῦν δυσδιάκριτα.

Ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τοῦτο;

Ἡ Εὐαγγελία ἐκλείπει ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρεδόθη εἰς τὰς σκέψεις της.

Εἰς τὴν Ρόχην, τίς εἶδεν! ἴσως θάεῤῥισκε τρόπον νὰ πλησιάσῃ τὸν βαρόνον Ροζενδάλ, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο φίλος τοῦ πρίγκηπος δ' Ἐλύ. Ἐκεῖ ἴσως τὸν ἔβλεπε κάποτε ἢ καὶ γενομένη ἄλλως τε σύζυγος τοῦ λα Βιλλωδαί, ὁ σύζυγός της θὰ τὴν ἔφερεν εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖ θὰ ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὸν βαρῶνον ἢ καὶ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Τοῦτο ἦτο τὸ κύριον ζήτημα.

Ἀναμφιβόλως, ὁ Ροζενδάλ καὶ ἡ μαρκησία, ἀφοῦ ἐκόρευαν τὸ μῖσός των κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ μαρκησιου δ' Ἀρτάν καὶ τῆς Μερσεδές, θὰ ἔστρεφον αὐτὸ καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας.

Θὰ ἦτο πάλη, καὶ τότε θὰ ἐφαίνετο τίς ἐξ αὐτῶν θὰ ἐθριάμβευεν!

Ἀνελογίσθη τὸν ἠρωϊσμόν τοῦ λα Βιλλωδαί αὐτοῦ, θαῦμα τὸ ὅποῖον ἐξετέλεσε μετ' ἀπεριγράπτου θάρρους καὶ δραστηριότητος ὅπως τὴν σῶσιν αὐτὴν ἦτις δὲν τοῦ ἦτο ἀκόμη τίποτε.

Καὶ τί δὲν θὰ ἔκαμνε διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ;

Ἀπὸ τινῶν στιγμῶν, ἀφ' ὅτου ἡ ἰδέα αὕτη διεγράφετο εὐκρινέστερον ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς, ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅστις ὀλίγας ὥρας πρὶν, ἦτο διὰ αὐτὴν χυδαῖός τις καὶ οὐδὲν πλέον, ἐμεγαλύνετο ἐνώπιόν της καὶ ἐλάμβανε τὸ σχῆμα Παλεδίνου ἢ καὶ ἱππότου ἐτοίμου εἰς πάσαν θυσίαν.

Καὶ ἐπειτα τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ.

Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ καὶ ἀφοῦ ἀπαξ ἀντίκρυσεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν θάνατον, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀτενίσῃ ἐκ νέου.

Ἐφοβεῖτο.

Δὲν ἀνευρίσκει τις κατὰ βούλησιν τὸ θάρρος.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἢ δύο μόναν ἐξόδους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ τὴν μίαν.

Πολὺ ἀφελῆς, καὶ μὴ γνωρίζουσα τὰ ἦθημας, ἠγνόει ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι. Ἀλλως τε ἦτο, καὶ ὑπερήφανος καὶ λίαν φιλότιμος.

Ἐπρεπεν ἢ νὰ ριφθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ νὰ δεχθῇ, ὅτι ὁ ἀγοκόμος τῆς Ρόχης ἐφλέγετο νὰ τῇ προσφέρῃ ἀφιεμένην εἰς τὸ πεπρωμένον.

Ἀποθνήσκουσα ἄφινε τὸ παιδίον ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῆς.

Ἐνῶ ἂν ἔζη, τίς εἶδε;

Θὰ ἐπάλατευ.

Καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ σκέψει ταύτῃ, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐστραμμένοι πρὸς τὸν τοῖχον, ἐξέπεμπον ἀστραπὰς ἀγρίας.

Ἄ! Ἐὰν ἠδύνατο! Ἐὰν συνήντα ποτὲ εἰς τὸν ὁρόμον της, τὴν ὑπερήφανον μαρκησίαν, πῶς θὰ τὴν κατεπάτει! καὶ τὸν υἱὸν της, τὸν νόθον ἐκείνον, ὅστις τὴν ἔκλεπτε, μὲ ὅποιαν εὐχαρίστησιν δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε

νὰ πάσχη, καὶ νὰ πάσχη μόνον ἐξ αἰτίας της!

Ἄ! ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν!

Καὶ ἄγρια σκέψεις ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά της.

Ἐκείνη δὲν ἠγάπα τὸν Ἰωάννην λα Βιλλωδαί.

Ἄλλ' ἐκεῖνος; ὦ! ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἠσθάνετο, ὅτι εἰς ἐν νεῦμά της, εἰς ἐν μειδιᾶμά της, θὰ καθίστατο δοῦλος καὶ τῶν ἐλαχίστων ἰδιοτροπιῶν της!

Καὶ αἴφνης ἔλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ συγκατατεθῇ!

Κατόπιν θὰ ἔβλεπεν!

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτετο οὕτως, ὁ θόρυβος τῶν σανδαλιῶν, ἄτινα ἡ θεία Ὁμπερτίνου ἀπηγόρευσε ν' ἀκουσθῶσι τοῦ λοιποῦ, ἀνήρχετο τὴν κλίμακα καὶ μάλιστα ἀνεπιφυλάκτως.

Ἡ θεία Ὁμπερτίνου ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σανδαλοφόρος εἰσήρχετο καὶ τῇ ἐφώνησε διὰ τόνου ὀργίλου καὶ στρυμνοῦ:

— Τί τρέχει, Λωνή;

Λωνὴ λέγουσιν οἱ κάτοικοι τοῦ Σέ, τὸ Λεωνὴ κατὰ συγκοπήν:

— Τί νὰ τρέχει! ἡ κυρία λα Βιλλωδαί ἐρχεται νὰ σὰς ἰδῇ!

Καὶ γραιὴ γυνή, φέρουσα ἀκριβῶς τὸ Νορμανδικὸν ἐνδύμα, ἐφάνη βαίνουσα ἀμέσως κατόπιν τῆς Λωνῆς.

— Εἶμαι ἐγὼ, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἐρχομαι νὰ σέ ἴδω.

— ὦ! ὦ! μοῦ φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ τελετῆς!

Αἱ δύο κυριαὶ ἠσπάσθησαν ἀλλήλας. Ἄλλ' ἡ στρυμνὴ κυρία Ὁμπερτίνου δὲν ἔλειψε νὰ ἐκτοξεύσῃ πειρακτικούς τινὰς ὑπαινιγμούς πρὸς τὴν ἐπισκέπτριαν.

Ἦψωσε τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ:

— Ἄ! μὰ σὺ εἶσαι σὰν ἄστρον ὠραία, εἶσαι στολισμένη σὰ νύφη, καλὴ μου! Ἐσὺ θὰ ἔκαμες τὸν κόσμον νὰ χάσκη εἰς τὸν ὁρόμον, καὶ αὐριοὶν θὰ γράφουν γιὰ σένα αἱ ἐφημερίδες! ἀκούς ἐκεῖ! ἐβγαλες φαίνεται τὰ καλὰ ρούχα, εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ μὴ τὰ κόψῃ ὁ σκόρος! Καὶ ὅλα αὐτά...

— Ὁ Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ ντυθῶ ἔτσι.

Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ ἦτο 3 ἢ 4 ἔτη νεωτέρα τῆς θείας Ὁμπερτίνου. Ἐκφορὰς ἀπείρου ἀγχαθότητος διεφάνετο ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου της ἦτο δὲ ὑψηλὴ καὶ εὐρωστος ὡς οἱ υἱοὶ αὐτῆς.

— Ἄ! ὁ Γιάννης τὸ ἠθέλησεν; εἶπεν ἡ θεία.

— Ναι, πρόκειται περὶ τῆς ἀσθενοῦς σου.

Ἡ γραιὴ διηυθύνθη ἀφελῶς πρὸς τὴν κλίνην τῆς κρεολῆς, ἦτις εἶχεν ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἔλαβεν ἠπίως τὴν χεῖρά της.

[Ἐπεται συνέχισις.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— Ἐχω ἀκόμη νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι, εἶπεν ἡ Χρυσσαυγὴ.

— Νὰ ἰδοῦμε, τί θὰ πῆς.

— Θὰ λαμβάνω εἰδήσεις ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου;

— Ναί, θὰ φροντίσω δι' αὐτό.

— Θὰ ἠμπορῶ νὰ τοὺς γράφω;

— Αὐτό, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἤξεύρω, δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὸ ὑποσχεθῶ, ἀπεκρίθη ἡ Σημαδεμένη μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν. Νὰ ἐδωτήσω τὸ ἀφεντικὸ καὶ νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ πῆ.

— Δὲν κάθηται ἐδῶ ὁ κύριος;

— Ὅχι.

— Πότε θὰ τὸν ἰδῆς;

— Ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν.

— Πολὺ εἶναι! ὑπέλαθεν ἡ Χρυσσαυγὴ. Καὶ ἐστέναξε.

— Τώρα, ἐπανελάθεν ἡ Σημαδεμένη, θὰ πλαγιασῆς, διότι βλέπω ὅτι ἔχεις ἀνάγκη νὰ κοιμηθῆς. Δὲν θὰ κρυώσης, διότι ἐφρόντισα νὰ σοῦ δώσουν καλὸν σκέπασμα.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἐμεδίασε μεδίαιμα πικρὸν.

— Ἄς πηγαίνω καλὴ νύκτα, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς.

— Ἄναχωρεῖς;

— Πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἡσυχάσης· σὲ ἡσυχάσα καὶ δὲν φοβᾶσαι πλέον.

— Δὲν θὰ κλείσης τὴν θύραν;

— Ὅχι, σοῦ τὸ εἶπα αὐτό. Καλὴ νύκτα, κορίτσι μου!

Ἡ Σημαδεμένη ἀπεσύρθη, ἀφείσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ Πύργου, ἀλλ' ἡ Χρυσσαυγὴ ἤκουσεν ὅτι ἐκλείει διὰ διπλῆς στροφῆς τὴν θύραν τοῦ ἄλλου ὀψωρίου. Ὅτε δ' ἔβηκε πλησίον τοῦ ἀνδρός της, θερμίνοντος τοὺς πόδας ἀπέναντι μεγάλης πυρᾶς,

— Λοιπὸν; τὴν ἠρώτησεν οὗτος.

— Λοιπὸν, τί;

— Πολὺ ἔμεινες ἐπάνω!

— Ἐφοβείτο τὸ κορίτσι, μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἡσυχάσω;

— Αἶ! τὸ ἐπέτυχες;

— Καὶ γιατί ἤθελες νὰ μὴν πιτύχω;

— Δὲν παραξενεύομαι διόλου, διότι εἶσαι μιὰ διαβολογυναῖκα! Αἶ, καὶ τί λέγει;

— Τί θέλεις νὰ λέγῃ; Ἡ καυμένη εἶναι ἡμερὴ σὰν ἀρνάκι· θὰ τὴν κάνωμεν ὅ,τι θέλωμεν.

— Καλά. Ἄλλὰ ξεύρεις, Σημαδεμένη, σὲ γνωρίζω· δὲν πρέπει νὰ φανῆς παραπολὺ εὐαίσθητος.

— Ἐννοια σου, ξέρω ἐγὼ τί ἔχω νὰ κάμω, ἀνταπήνησεν ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς.

— Μὴ πειραχθῆς δι' ὅσα σοῦ εἶπα, διότι πρέπει νὰ γείνη ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον πρέπει καὶ τίποτε περισσότερον. Ὁ ὑποκόμης ὑπεσχέθη νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ γηρατεῖά μας, καὶ πρέπει νὰ μὴ γείνωμεν αἰτία νὰ χάσωμεν ὅ,τι μᾶς ὑποσχέθηκε.

— Φθάνει πλεῖα τώρα, κάνε μου τὴ χάρι νὰ βουβαθῆς.

— Γουά, γουά, γουά, ὑπέλαθεν ὁ Κοκάς, τὴν φωνὴν κυνὸς ἀπομιμούμενος.

Καὶ ἤρχισε νὰ συνδαυλίξῃ τὸ πῦρ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ξυλοπεδίλου του.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης, σύννοος καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τεταπεινωμένην ἔχουσα.

— Ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, παράδοξον αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ συμβαίνει. Εἶναι ἄρα γε ἀληθὴ ὅσα μοῦ εἶπεν ἡ γυνὴ αὕτη; Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσω, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω ἄλλως διατί μ' ἔφεραν ἐδῶ. Καὶ ἔπειτα διατί τάχα θὰ μοῦ ἔλεγε ψεύματα; Ἡδύνατο νὰ σιωπήσῃ μοι τὰ εἶπεν ὅμως διότι τὸ ἠθέλησε... Ὅστε δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ... Παράδοξον ὅτι εἶμαι ἡσυχος καὶ δὲν αἰσθάνομαι πλέον τρόμον. Ἄ! δὲν θὰ ἤμην τοιουτοτρόπως, ἐὰν εἶχον νὰ φοβηθῶ! Ναί, δὲν ἀνησυχῶ πλέον, καὶ εἶμαι σχεδὸν τόσον ἡσυχος, ὡς νὰ εὐρισκόμην πλησίον τῆς μητρός μου, εἰς τὸ ὀψωρίδιόν μου.

Παρήλθε πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, ἀφνης δὲ ἠσθάνθη ψῦχος, αἱ κνήμαι καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἐπάγωσαν καὶ ἡ ὑγρασία τῶν τοίχων καὶ τῆς νυκτὸς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της· ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὑπὸ τοῦ ψύχους.

— Αἶ, ἄς πλαγιασῶ, ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἀπεκδυθεῖσα κατεκλίθη ἀφείσα ἀνημμένην τὴν λυχνίαν. Μετὰ μικρὸν ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της. Ἄλλὰ δὲν ἐκοιμάτο ἀκόμη· διετέλει ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῇ πρὸ τοῦ ὕπνου, καθ' ἣν ἡ διάνοια κυμαίνεται καὶ πλανᾶται ἐν τῷ ἀορίστῳ.

Ἐβλεπε τὴν παιδαγωγὸν της πλησίον αὐτῆς ὑπομεδιῶσαν αὐτὴν καὶ κύπτουσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἠσθάνετο τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων της ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς.

Συχνάκις, πρὶν ἢ κοιμηθῆ τῇ συνέβαιεν ἡ παραίτησις αὐτῆς.

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ ἐκλείσεν αὐτοὺς παρευθῶς.

— Μαμά, μαμά! ἐψιθύρισε καὶ ἀπεκοιμήθη.

I

Ἀπόφασις.

Ἰδόμεν πῶς ὁ κόμης Δελασέρ ἐγκατέλιπε τὴν σύζυγον αὐτοῦ λιπόθυμον καὶ ἐπέβη ἐν σπουδῇ τῆς ἀμάξης, ἧτις ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν Δαθύ, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὴν θυρωρὸν ν' ἀναβῆ ταχέως παρὰ τῇ κυρίᾳ Δουρανδου, ἧτις ἠσθάνθη ἑαυτὴν κακῶς ἔχουσαν.

Ἡ θυρωρὸς αὕτη—ποιεῖσα ἐξαίρεσιν τῶν λοιπῶν θυρωρῶν—ἦτο λιαν ἐξαίρετος γυνὴ· ὑπελήπτετο καὶ ἠγάπα μεγαλῶς τὴν κόμην Δελασέρ, μὴ θεωροῦσα αὐτὴν ἄλλως ἢ ἀπλῶς ὡς πτωχὴν παιδαγωγόν.

Χάρις εἰς τὰς μετὰ προθυμίας δοθείσας

περιποιήσεις ἢ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ.

— Ἄ! σεῖς εἶσθε; εἶπε τῇ θυρωρῷ ἀναγνωρίσασα αὐτὴν, εἶσθε πολὺ καλὴ, εὐχαριστῶ.

Εἶτα προσβλέψασα ἐκπλήκτως ἐν τῷ ὀψωρίδι.

— Μήπως ἀνεχώρησεν; ἠρώτησεν.

— Ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος; Ναί, ἀνεχώρησεν. Αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ ἔλθω ἐδῶ, ἐγὼ ἀνέβηκα γρήγορα γρήγορα καὶ σὰς εὐρήκα ἐξαπλωμένην ὡς νεκράν. Ἄχ! καὶ νὰ τῷ ξυρεῖ... ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἄφωνα ν' ἀναβῆ· ἄς ἔλθῃ καὶ θὰ τὸν πάρω μετ' ἐξέλι. Θεέ μου! εἶναι δυνατόν νὰ φέρῃ κἀνεὶς εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν μιᾶν δυστυχῆ γυναῖκα! ὦ! αὐτοὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καρδιά! Ἄλλὰ τί σὰς ἔκαμε λοιπὸν αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος; Μήπως ἠθέλησε νὰ σὰς κλέψῃ;

Ἡ κόμης ἀκίνησεν ἀποφατικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καλά, καλά, ἐπανελάθεν ἡ θυρωρὸς· ἔχω ἐγὼ ράμματα γιὰ τὴν γούνα σου, καὶ ἐὰν ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ σιάξω τὰ πλευρά σου πολὺ καλά.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπεν ἡ κόμης.

— Τότε τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὰ κόκαλά σου. Ἄλλὰ τέλος πάντων τί σὰς ἔκαμε;

— Ἦλθε νὰ μοῦ εἶπῃ κακὴν, κακίστην εἰδήσιν, ἀπεκρίθη ἡ κόμης μετ' ἀναστεναγμῶν· ἐνόμισα ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος.

— Ἄ! ὑπέλαθεν ἡ θυρωρὸς· εἶναι λοιπὸν πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον σὰς συμβαίνει;

— Ναί, εἶναι φοβερόν. Ἄλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾶς, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

Καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῆ ἤρχισε νὰ ὀλοφύρηται, ἐνῶ τὰ δάκρυά της ἐπλημύρουν τὰς παρεῖας της· εἶχε τὴν καρδίαν συντετριμμένην καὶ τὸ στήθος ἐν στενοχωρίᾳ. Ἡ ἐκρηξίς τῆς λύπης της τὴν ἀνεκούφισεν.

— Ἐλα δά, κυρία Δουρανδου δὲν πρέπει νὰ κλαίης τοιουτοτρόπως· ἀπαιτεῖται καὶ ὀλίγη γενναϊότης.

— Τὰ δάκρυα μὲ ὠφελοῦν καὶ εἶναι καλὸν νὰ κλαύσω, ὅταν εἰμπορῶ.

— Ἐστὼ ἄλλὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσετε. Ἐλα, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ σὰς; Ἐχετε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ. Αἰσθάνομαι τώρα ἀνακούφισιν. Τὰ νεῦρά μου... ἄλλὰ τώρα εἶμαι καλλίτερα, μοῦ ἔρχονται αἱ δυνάμεις. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς κρατήσω περισσότερον, ἔχετε ἐργασίαν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ μὲ ἀφήσετε. Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ.

Ἡ θυρωρὸς ἐνόησεν ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη ἀπεσύρθη.

— Ἄς σκεφθῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμης ἀπομάξασα τὸ πρόσωπον, τί θὰ κάμω; Δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ κλαίουσα καὶ ὀλοφουρμένη καὶ νὰ παραδίδωμαι εἰς ματαίαν ἀπελπίσιν. Ὅχι, ὄχι, ἔχω νὰ πράξω κάτι τι καλλίτερον. Ἡ κόμης μου ἐξηφανίσθη, ἀνηράγῃ! Ἄ! τὸν ἄθλιον, αὐτὸς εἶναι! Τὸν ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὸ ἀνανδρὸν καὶ ἄτιμον ἔργον του! Δὲν μὲ ἠπάτη-

σαν αὐτὴν προαισθήσεις μου· ναί, ἡσθάνομην τὴν συμφορὰν. Ἄλλὰ τί θέλει λοιπὸν νὰ κάμῃ τὸ τέκνον μου; Ποῖον ἀπαίσιον σχέδιον μελετᾷ; τί θέλει; τί ἐλπίζει; Ἐμίσει τὸν κόμητα Δελασέρ, διατὶ ὅμως, ποτὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθω. Ἄλλὰ μήπως δὲν ἐξεδικήθη ἀρκούντως, ὁ ἄθλιος;... ὦ! πῶς τὸν μισῶ σήμερον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μὲ ἔριψεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου.

Ἠγέρθη καὶ μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς,

— Τί; ἀνεκράξεν ἀγρίως· δὲν τῷ ἤρκεσεν ὅτι κατέστρεψε τὴν μητέρα, ἀλλὰ θέλει νὰ πλήξῃ καὶ τὴν κόρην! ὦ! τὸ τέρας!.. Ἄλλὰ εἶναι ἰκανὸς τὰ πάντα νὰ διαπράξῃ... εἶναι ἰκανός...

Καὶ διεκόπη ἀποτόμως, συνταραχθεῖσα ὑπὸ σπασμώδους τρόμου.

— ὦ! ὄχι, ὄχι, ἐπανελάβην, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον· ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἄτιμος, δὲν θὰ ἐτόλμα... Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω κἄν νὰ κάμω τὴν φρικώδη αὐτὴν σκέψιν. Βεβχίως θέλει νὰ διαπράξῃ νέαν ἄτιμίαν, ἀλλ' ὄχι αὐτὴν, ὄχι αὐτὴν!...

Καὶ σιωπήσασα ἐπὶ στιγμὴν, ἐπανελάβε μετὰ μανίας καὶ βραχνῶδει τῇ φωνῇ·

— Ὑποκόμη Σανζάκ, θὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὸ τέκνον μου, ἄλλως ἀλλοίμονον εἰς ἐσέ, ἀλλοίμονον!

Αἰσθανομένη ὁ εἰσέτι ἀδυναμίαν εἰς τοὺς πόδας, κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐβυθίσθη εἰς τὰς θλιβεράς αὐτῆς σκέψεις.

— Ἀνηπάγη, ἀνηπάγη! εἶπεν, ἐπανάλαμβάνουσα τὸν μονόλογόν τῆς· ὦ! καλὰ ἐμάντευσα ὅτι θὰ ἐζήτει νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς θυγατρὸς μου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ εἶχεν ἀρκετὴν θρασυτητα καὶ ἀναίδειαν νὰ ἀρπάξῃ μίαν ἀθώαν κόρην, ἡ ὁποία κἀνὲν κακὸν δὲν τοῦ ἔκαμε...

Καὶ ὁ κόμητας Δελασέρ δὲν κατηγορεῖ αὐτὸν, ἀλλ' ἐμέ! Ἀπὸ τὴν δυστυχῆ μητέρα, τὴν ὁποίαν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ παιδί τῆς, ἦλθε νὰ ζητήσῃ ὁ πατήρ τὴν θυγατέρα του!... Ποῖος ἐξαγνισμός, Θεέ μου! Θὰ πῶ μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον ὄλων τῶν πικριῶν! Ἠδυνήθη νὰ μὲ κατηγορήσῃ, νὰ μὲ θεωρήσῃ ἔνοχον, ἐμέ, ἐμέ! Φεῦ! δι' αὐτὸν εἶμαι πάντοτε ἀθλία... ἀλλὰ τὸν συγχωρῶ, ἡ λύπη του ἀπεπλάνησε τὸ λογικόν του. Δυστυχῆς ἐγώ, οὐδὲ κἄν τὸ δικαίωμα ἔχω νὰ θεωροῦμαι προσβεβλημένη ὑπὸ ἀδικίου ὑποψίας· πρέπει νὰ συγχωρῶ.

»Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὔρω ἐξ ἄπαντος καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ... ἀλλ' ὄχι, τὸν γνωρίζω, θ' ἀρνηθῆ νὰ μὲ δεχθῆ, καὶ ἐὰν δὲ μὲ ἄφινε νὰ φθάσω μέχρις αὐτοῦ, θὰ τὸ ἔκαμε διὰ νὰ μὲ ἀποστραφῇ καὶ μὲ περιφρονησῇ διὰ τῆς ὀργῆς του, δὲν θὰ μὲ ἤκουε ποσῶς καὶ δὲν θὰ μὲ ἐπίστευεν. Ἄ! ἐν μόνον μέσον ἔχω ν' ἀπεκριθῶ εἰς τὴν κατηγορίαν του, νὰ τοῦ ἀποδώσω δηλαδὴ τὴν θυγατέρα του.

»Λοιπὸν ναί, θὰ τοῦ τὴν ἀποδώσω... Μόνη, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, θ' ἀντιπαλαίσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ».

Ἐὰν ἐγνωρίζεν ἡ κόμησσα ποῦ κατῴκει ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, θὰ ἐνεδύετο ἀμέσως

ὅμως μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ζητήσῃ ἐπιτακτικῶς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἐἶχε στερεὰν ἀπόφασιν, ἐμελλε νὰ σταθῇ ἀπέναντί του ἀπειλητικῆ καὶ φοβερά.

Ἄλλὰ πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ ἤξεύρῃ ποῦ θὰ τὸν εὔρῃ.

Καὶ ἐνῶ διελογίζετο, ἐσκέφθη τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς μαθήτριαν Ἀδέλαν Λατραδῶ.

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτήν, διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ μάθω τὴν διεύθυνσίν του.

Τότε ἐσκέφθη, ἐὰν ἔπρεπε νὰ μεταβῆ πρὸς ἐντάμοσιν τῆς δεσποινίδος Λατραδῶ ἢ ἀπλῶς νὰ τῇ γράψῃ.

Ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσε δισταζούσα, παρητήθη νὰ μεταβῆ εἰς τοῦ κ. Λατραδῶ, μεταβάσασα δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔλαβε τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα· εἶτα ἐπιστρέψασα εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον ἐκάθησεν ἐνώπιον στρογγύλης τραπέζης καὶ ἔγραψε ταχέως ὀλιγόστιχον ἐπιστολήν, ζητοῦσα συγγνώμην καὶ προφασίζομένη ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν, ἥτις τὴν ἠμποδίσεν νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ δευτέραν φορὰν τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Λατραδῶ μετὰ τὴν γενομένην αὐτῇ ἔνθερον ὑπόδοχὴν· παρεκάλει δὲ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς μαθήτριαν νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τῇ φανερώσῃ ποῦ κατῴκει ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

Ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐσφράγισεν αὐτήν, ἐσκέφθη νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ τῷ εἶπε μόνον ὅτι ἀδικῶς τὴν κατηγορήσει. Ὅθεν ἔγραψε τὰ ἐξῆς εἰς ἕτερον φύλλον χάρτου:

«Λύριε κόμη».

Ἄλλ' ἀνεκόπη ἀμέσως μεταβαλοῦσα ἰδέαν.

— Ὅχι, ἐψιθύρουν ἄλλως τε πρὸς τί; Ἐὰν ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ μὲ εἶδε λιπόθυμον εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεται ὅτι ἐνόησεν ὅτι ἠπατάτο κατηγορῶν με.

Μετὰ μικρὸν ἡ κόμησσα κατέβη ἕνα ρίψῃ τὴν ἐπιστολήν αὐτῆς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὅτε ἐπέστρεψεν, ἡ θυρωρὸς, ἥτις τὴν εἶδεν ἐξερχομένην καὶ ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν τῆς, τὴν ἐσταμάτησε καὶ τῇ εἶπε:

— Βλέπω ὅτι εἰσθε τώρα καλὰ, μολονότι εἰσθε ἀκόμη ὀλίγον ὠχρὰ. Ἐμβῆτε λοιπὸν νὰ καθήσετε ὀλίγον.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ἔχω ὀλίγην ἐργασίαν.

— ὦ! ἔχετε καιρὸν τώρα ποῦ εἰσθε χωρὶς θέσιν.

— Καὶ δὲν πρέπει τάχα νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ ζητήσω; ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα πειρωμένη νὰ μειδιάσῃ.

— Ὅχι δὲ, δὲν λέγω αὐτό, ἀλλὰ καὶ δὲν εἰσθε ἠναγκασμένη νὰ βγῆτε διὰ νὰ ζητήσετε καὶ προμηθευθῆτε τὸ σημερινόν σας ψωμί. ὡς τόσαι ἄλλαι· θὰ ἔχετε ὀλίγα χρήματα. Τέλος πάντων, κἄτι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ, καὶ δι' αὐτὸ τολμῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ καθήσετε ὀλίγον πλησίον μου.

— Ἐχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε κἄτι; ὑπέλαβεν ἐκπληκτος ἡ κόμησσα, ἥτις εἰσῆλθε συναμα εἰς τὸ θυρωρεῖον.

— Ναί.

— Τότε σᾶς ἀκούω, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ καθίσασα.

— Πρὸ ὀλίγου ἡ θεῖα Λολόττα, ἡ οἰνοπῶ

λις, μοῦ διηγήθη ὅσα συνέβησαν χθὲς τὸ βράδυ. Νομίζω ὅτι θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ αὐτό, διότι πρόκειται περὶ τοῦ ἀμαξηλάτου τῆς ὠραίας νέας, ἡ ὁποία ἦλθε χθὲς νὰ σαζιδῆ.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα ἀνασκιρτήσασα.

— Λοιπὸν ἰδοῦ τί συνέβη, ἐπανελάβην ἡ θυρωρὸς· ἐνῶ ἡ ὠραία κόρη συνωμίλει μαζὴ σᾶς, ὁ ἀμαξηλάτης ἐμβῆκε μ' ἕνα φίλον του εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τῆς θεῖας Λολόττας διὰ νὰ πιοῦν καὶ ἦπιαν μιά μποτίλια οἶ τοῦς, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔφερον ἡ θεῖα Λολόττα εἰς ἕνα δωμάτιον εἰς τὸ βάθος τοῦ οἰνοπωλείου. Βέβαια, μὲ δύο ποτήρια κρασί δὲν ἐμέθυσεν ὁ ἀμαξηλάτης, ἀπεκοιμήθη ὅμως βαθεῖα μάλιστα, ποῦ μήτε κανονιά δὲν θὰ τὸν ξυπνοῦσε. Ἡ θεῖα Λολόττα νομίζει ὅτι ὁ φίλος του, διὰ νὰ τοῦ παίξῃ κάμμιὰ, ἔριψε κἄτι τι εἰς τὸ ποτήρι του.

— ὦ! τὸ ἐννοῶ, τὸ ἐννοῶ, ἐψιθύρουν ἡ κόμησσα.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἐπερίμενε, φαίνεται, νὰ ἰδῆ τὸν ἀμαξηλάτην ἀποκοιμισμένον τόσο γρήγορα καὶ τόσο βαθεῖα, ἐξηκολούθησεν ἡ θυρωρὸς· θὰ ἔμεινεν ἀποσβολωμένος, διότι ἤξευρε πῶς ἡ ἀμαξα ἦτο εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπερίμενε τὴν δεσποινίδα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἤργει νὰ ἐπιστρέψῃ. Τί νὰ κάμῃ τότε; μιά καὶ οὐδὲ, ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπέλο τοῦ ἀμαξηλάτου, ἐπλήρωσε τὸ κρασί τὸ ὁποῖον ἦπιαν καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ κοιμημένου· ἡ δεσποινὶς ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀμαξαν τῆς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἀμαξηλάτης τῆς εἰς τὴν θέσιν του.

— ὦ! τὸν ἄθλιον, ποῖα τόλμη; οἰνοθήθη ἡ κόμησσα.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς εἰπῶ εἰς ποῖαν κατάστασιν ἦταν ὁ ἀτυχὴς ἀμαξηλάτης, ὅταν μετὰ δύο ὥρας ἡ θεῖα Λολόττα κατῴρθωσεν νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. ὦ, καὶ νὰ τὸν ἐβλέπατε πῶς ἔκαμνε ἦτο ὁ καυμένος σὰν τρελλός· ἐπήδα, ἐκτύπα τὰ πόδια του καὶ ἐξερρίζωνε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶχε λόγον νὰ κάμῃ ὅλα αὐτά. Ὅταν ἔχη κανεὶς καλὴν θέσιν, ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ τὴν χάσῃ, καὶ εἶναι πιθανὸν σήμερον τὸ πρῶτὸν εἰς γονεὶς τῆς δεσποινίδος νὰ τοῦ ἔδωκαν τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

Ἡ κόμησσα, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους ἐφαίνετο σκεπτομένη βαθείως.

— Λοιπὸν σᾶς εἰκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὰ τὰ ὁποῖα σᾶς διηγήθη; ἠρώτησεν ἡ θυρωρὸς, βλέπουσα ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξηκολούθει νὰ μὲνησιωπηλῆ.

Ἡ κόμησσα ἀνετιναχθῆ καὶ ὠρθώθη ἀποτόμως.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη, καλὰ ἐκάματε νὰ μοῦ τὰ εἰπῆτε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Λυπούμαι τὸν πτωχὸν ἀμαξηλάτην, ἐπανελάβην ἡ θυρωρὸς· θὰ γνωρίζετε τοὺς γονεὶς τῆς δεσποινίδος, καὶ ἐὰν ἠμπορῆτε νὰ μεσολαβήσετε διὰ τὸν καυμένον, θὰ κάμετε καλὸν ἔργον.

— Ναί, εἶπεν ἡ κόμησσα, θὰ κάμω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν θέσιν του.

Καὶ ἠγέρθη χαιρετίσασα δὲ τὴν θυρωρὸν διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ἦτο ἐνδεδυμένη καὶ ἐτοιμὴ νὰ ἐξέλθῃ. Κομίσασα τὴν ἐπιστολὴν αὐτῆς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πρὸ τῆς ἐνάτης, ὑπελόγησεν ὅτι ἡ δεσποινὴς Λατρὰδ θὰ ἐλάμβανεν αὐτὴν μεταξὺ τῆς ἑνδεκάτης καὶ τῆς μεσημβρίας, καὶ ὅτι ἐὰν, ὡς ἠλπίζεν, ἡ νεανὴς τῆ ἀπάντησιν ἀμέσως, θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπάντησίν της πρὸ τῆς τετάρτης.

Ἀνέμενε λοιπὸν.

Καὶ δὲν ἠπατάτο μὲς τοὺς ὑπολογισμούς της, διότι ὄντως, ὀλίγον πρὸ τῆς τετάρτης, ἡ θυρωρὸς ἐκρούσε τὴν θύραν της κομίζουσα τὴν ἀπάντησιν τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ.

Εὐθὺς ὡς ἐκλείσεν ἡ κόμησσα τὴν θύραν, ἀπεσφράγισε μετὰ σπουδῆς τὴν ἐπιστολὴν.

Ἰδοὺ τί ἔγραφεν αὐτῇ ἡ νεανὴς :

« Ἀγαπητέ μοι καλὴ κυρία Δουράνδου,

» Σὰς συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας· καὶ ὅμως θὰ ἐλογιζόμην λίαν εὐτυχὴς, ἐὰν σὰς ἔβλεπον αὐθις. Ὑμεῖς πάσχετε, ἐγὼ δὲ εἶμαι λίαν κατηφής, ἵνα μὴ εἶπω ἀπαρηγόρητος! Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς νὰ ἐλθῆτε νὰ με ἰδῆτε, εὐθὺς ὡς δυνηθῆτε νὰ τὸ πράξῃτε.

» Ἐχω ἀνάγκη ν' ἀκούσω γλυκεῖς καὶ παρηγορητικούς λόγους καὶ νὰ φανερώσω τὴν θλίψιν μου εἰς εἰλικρινῆ φίλην.

» Ἄ! πολὺ δίκαιον ἔχουσιν οἱ λέγοντες ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν!

» Πολλὰ συνέβησαν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεώς σας. Δὲν νυμφεύομαι... Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς εἶπω περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περισσότερο σήμερον, τοῦτο θὰ σὰς ἐξηγήσω ὅταν λαθῶ τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σὰς ἴδω.

» Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Σανζάκ. Κατοικεῖ ἐν ἡδῶ Γραμμῶν, ἀριθ. 17. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εὐρίσκεται νῦν ἐν Παρισίαις· ὁ πατήρ μου μοὶ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀνεχώρησε τῇ πρωΐᾳ ταύτῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ὅτι μέλλει ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

» Ὁ κ. ὑποκόμητος Σανζάκ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μ' ἔβλαψε πολὺ.

» Ἡ ἀρχαία μαθήτρια καὶ φίλη σας ὀλοφύχως ἀσπάζομένη ὑμᾶς,

« ΔΕΛΩ ΛΑΤΡΑΔ »

— Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ παράδοξον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς· μήπως εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Λατρὰδ συνένοχος τῆς ὑποκόμητος; Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπίθανον, ἀλλὰ ἀπὸ ἐνα ἄθλιον, ὡς ὁ Σανζάκ, ὅλα εἶναι δυνατά.

Μολονότι δὲ ἦτο σχεδὸν βεβαίαι, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ, ὅτι δὲν θὰ εὕρισκε τὸν ὑποκόμητα, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, λαθοῦσα ἀμαξάν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Σαιντ Οὐέν.

Ἡ θυρωρὸς, πρὸς ἣν ἀπεταθῆ ἡ κόμησσα ἀπεκρίθη :

— Ὁ κύριος Σανζάκ ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωὶ πολὺ ἔνωρίς διὰ νὰ ὑπάγῃ, ὡς εἶπε, νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὸ Ρουέν

εἰς ἐνὸς φίλου του· ἡ ὑπηρετρία του νομίζει ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε ἢ τὴν νύκτα, ἀλλὰ θ' ἀναχωρήσῃ πάλιν σχεδὸν ἀμέσως δι' ὀλίγον καιρὸν, διότι διάταξε νὰ τῷ ἐτοιμάσῃ διάφορα πράγματα, τὰ ὅποια θέλει νὰ πάρῃ μαζὺ του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομα τῆς ;

— Εἶναι περιττόν, ἀπεκρίθη, θὰ ἐπιστρέψω αὐρὸν τὸ πρωὶ.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Πληρώσασα δὲ τὸν ἀμαξηλάτην μετέβη πεζῇ πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βουλευτάρτου Ἄουσμην, θέλουσα νὰ δοκιμάσῃ καὶ πληροφορηθῇ ἀκριβῶς περὶ πάντων ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τῆς πρστηρίας.

Ἦλπιζε πρὸς ἐπιτελεῖν τούτου εἰς τὸ ἀνδρόγυρον Χαμινιόνη, ὅπερ ἐν πολλαῖς περιπτώσεσιν ἐδείχθη λίαν περιποιητικὸν πρὸς αὐτήν.

Καὶ τῇ ἐφαίνετο μὲν πολὺ δύσκολον νὰ παρουσιασθῇ αὐθις εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἀφ' ἧς ἀπεδιώξεν αὐτὴν πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ σύζυγός της, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ τῆς θυγατρὸς της, ἠδυνήθη νὰ κατανηκῆσθαι τοὺς ἐνδοιασμούς της καὶ τὴν ἀποστροφὴν, καὶ ἐπωφεληθεῖσα στιγμὴν, καθ' ἣν οὐδένα ἔβλεπεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἰσέδω λάθρᾳ εἰς τὸ θυρωρεῖον.

Τὸ ἀνδρόγυρον ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπληξέως εὐθὺς ὡς ἀνεγνώρισε τὴν παιδαγωγόν.

— Ἐμαθα ὅτι ἡ δεσποινὴς Χρυσουγὴ ἔγεινεν ἄφαντος ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας, εἶπεν ἡξέυρετε πόσον ἡγάπων τὴν προσφιλῆ μου μαθήτριαν καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω, ὅτι συμεριζόμην τὴν λύπην τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ. Ἀναλογισθεῖσα ὅτι ἐράνθητε πάντοτε καλοὶ πρὸς ἐμέ, ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἠθέληατε νὰ μοὶ εἶπητε ὅτι ἡξέυρετε περὶ τοῦ λυπηροῦ γεγονότος, διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σὰς εὔρω.

— Μὰς συνεστήθη νὰ σιωπήσωμεν ἀπολύτως, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ· ἀλλὰ σὰς, κυρία Δουράνδου, σὰς γνωρίζομεν καὶ ἡμποροῦμεν νὰ λύσωμεν τὴν γλώσσαν μας. Τί λέγετε σύ, Χαμινιόνη ;

— Ἠξέυρεις ὅτι πάντοτε εἶμαι μὲ τὴν γνώμη σου.

— Τότε εἶπέ ὅτι γνωρίζεις εἰς τὴν κυρίαν παιδαγωγόν.

Ὁ Χαμινιόνης δὲν ἐπέμεινε νὰ ἐπαναλάβωσι τοῦτο καὶ δευτέρην φοράν.

Προφανῶς ἐλογίζετο εὐτυχὴς εὐρίσκων εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ τὴν εὐγλωττίαν του.

Διηγῆθη λοιπὸν τῇ κομῆσῃ μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων λεπτομερειῶν τὰς σηκὰς τῆς προτερίας καὶ τὰς τῆς πρωΐας, προσέθεσε τὰς ἰδικὰς του παρατηρήσεις, συνοδουμέναις ὑπὸ μακρῶν σχολίων.

— Ἀπὸ τότε, εἶπε περὶνῶν, ὁ κύριος Δελώρμ δὲν ἐπέστρεψεν ἐδῶ. Βεβαίως αὐτὰ ἤρχισεν νὰ ζητῇ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν. Ἄ! πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὴν εὕρῃ εὐκόλως. Ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι ἀπαρηγόρητος· ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν τὴν εἶδε κἀνεὶς· καθίσταται κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν

της καὶ κλαίει. Ὁ Λουδοβίκος περιμένει νὰ τοῦ δώσουν τὸν λογαριασμόν του. Ὁ κύριος Δελώρμ τὸν ἠμπούει νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς τὴν ἄδειάν του, καὶ ἐπειδὴ δὲν τολμᾷ πλέον νὰ δεῖξῃ τὸ πρόσωπόν του, καθέται κρυμμένος μέσα εἰς τὸν σταῦλον. Οὐτε ἔχει πλέον εἰς τὸν νοῦν του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ εἰσπαιτεῖον διὰ νὰ παίξῃ πικέτο. Ἄλλὰ δὲν εἶναι καὶ μικρὸν πρᾶγμα, ἀκούεις ἐκεῖ, ν' ἀφήσῃ ἓνας ἀμαξηλάτης νὰ τοῦ πάρουν τὸ ἄλλο καὶ τὴν ἀμαξάν του! τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἀκούσθηκε ποτέ. Πρὸ ὀλίγου ἦλθεν ἓνας καὶ τὸν ἐξήκουσε...

— Νομίζω ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐζητοῦσε εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας, εἶπεν ἡ γυνὴ.

— Καὶ εἰς τοὺς δύο μας ἀφάνηκε σὰν ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας. Τέλος πάντων συναμίλησαν εἰς τὸν σταῦλον περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν, ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω τί εἶπαν. Αὐτὰ ἡμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ, κυρία Δουράνδου.

Ἡ κόμησσα ἐθεώρησεν ἀρκετὰς τὰς πληροφορίας ταύτας, εὐχαριστήσασα δὲ τὸν κ. Χαμινιόνη καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἀπῆλθεν.

ΙΑ'

Ἀπέναντι τοῦ Σανζάκ.

Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας ἡ κόμησσα Δελασέρ εὐρίσκετο ἐν τῇ ἡδῶ Γραμμῶν.

— Ἐπέστρεψεν ὁ κύριος Σανζάκ ; ἠρώτησε τὴν θυρωρὸν.

— Ναι, ὁ κύριος Σανζάκ ἐπέστρεψε τὴν νύκτα πολὺ ἀργά· πιθανόν νὰ μὴ ἐσηκώθηκεν ἀκόμη, ἀλλ' ἐὰν ἔχετε ἀνάγκην ἀπόλυτον νὰ τοῦ ὁμιλήσετε, ἡμπορεῖτε ν' ἀναβῆτε εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα.

Ἡ κόμησσα ὡρᾶ καὶ τρέμουσα σύσσωμος ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐκρούσε τὸν κώδωνα. Τὴν θύραν ἠνοιξεν ἡ ὑπηρετρία, ἥτις ἐποίησε κίνημα ἐκπληξέως, βλέπουσα νεαρὰν γυναῖκα ἀγνωστον εἰς αὐτήν.

— Ποῖον ζητεῖτε ; ὑπέλαθεν αὐτὴ.

— Τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Νομίζω ὅτι ἐσηκώθη, ἀλλὰ δὲν ἡξέυρω ἐὰν θὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ σὰς δεχθῇ. Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Κυρία Δουράνδου.

Ἡ ὑπηρετρία ἐκλείσεν τὴν θύραν καὶ ἔτρεξεν ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κύριόν της τὴν ἀφίξιν τῆς γυναικὸς· ἡ κόμησσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ ὑποκόμητος, ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράνδου, ἀνεσκίρτησε καὶ ὡρῆσεν ὀλίγον· ἦτο εὐκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι ἡ πρωινή ἐκείνη ἐπίσκεψις δὲν τῷ ἦτο ποσῶς εὐάρεστος· βεβαίως δὲν ἀνελογίσθη ποσῶς τὴν κόμησσαν.

— Νὰ τὴν διωξῶ ; ἠρώτησεν ἡ ὑπηρετρία.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη.

Καὶ γενόμενος ἤδη κύριος ἑαυτοῦ, ἔβλεπε τὰς ὠφελείας, ἃς ἠδύνατο νὰ καρπωθῇ ἐκ τῆς ἐπίσκεψεως ταύτης.

Φορέσας ὁ ἑπανωφόριον ἐνωπρίσθη καὶ

διὰ τῶν χειρῶν διηυθέτησε τὴν κόρην. Τοῦτου γενομένου, μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ ἀκτινοβόλον βλέμμα ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τοῦ δωματίου καὶ ἔσπευσε εἰς προϋπάντησιν τῆς κομήσης.

— Σεῖς, σεῖς ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν μου! ἀνέκραξεν ἐπιτηδευόμενος ἐκπληξὴν καὶ προσποίησιν. Ἄ! πόσον χαίρω, ἀλλὰ τί λέγω χαίρω, πόσον εἶμαι εὐτυχής! τοιαύτην εὐτυχίαν δὲν ἤλπίζον!

Ἡ κόμησσα, ἥτις δὲν ἐπερίμενε τὸ παράπαν τοιαύτην ὑποδοχὴν, ἔμεινε ἐκστατική.

— Ἄλλ' εἰσέλθετε, ἐπανελάβην ὁ ὑποκόμης ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὅταν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰσῆλθεν, ἐκεῖνος ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐξηκολούθησε δὲ μετὰ τόνου παραφόρου:

— Ὅχι, δὲν ἤμπορῶ νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπληξέως μου· εἶμαι καταχαρούμενος... Ἄλλ' ἡ πικροσύνη σου εἰς τὴν οἰκίαν μου, κυρία κόμησσα, φεῦ! δὲν τολμῶ πλέον νὰ εἶπω προσφιλῆς Ἑλένη, δηλοῖ ὅτι ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου, ὅτι ἔρχεσαι νὰ μοῦ ζητήσης κατὰ τι. Περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου· ἐὰν ἤμπορῶ νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος, νὰ σοῦ ἀποδώσω κῆμμιαν ἐκδούλευσιν, θὰ ἦναι τοῦτο νέα εὐδαιμονία δι' ἐμέ. Μὴ μένης ὀρθία, σὲ παρακαλῶ, κάθησε.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Χωρὶς δὲ νὰ δεχθῇ τὸ κάθισμα, τὸ ὅποιον τῇ προσέφερεν ὁ ὑποκόμης, τῷ εἶπε μετὰ διατόρου φωνῆς:

— Κυρία Σανζάκ, ἀπὸ προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἡ δεσποινὴς Χρυσουγῆ Δελώρμ, ἡ ἐὰν θέλῃς, ἡ δεσποινὴς Λουκία Δελασέρ ἐγένετο ἄφαντος· ἔκλεψαν τὴν κόρην μου, κυρία Σανζάκ.

Μεταβαλὼν αἴφνης προσωπεῖον ὁ ὑποκόμης,

— ὦ! ἀνέκραξεν οἰονεὶ κατάπληκτος, τί μοῦ λέγετε; ἔκλεψαν τὴν δεσποινίδα Δελασέρ, τὴν θυγατέρα σας; Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι φοβερὸν δυστύχημα! Πῶς συνέβη;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσης ἀπήστραψαν.

— Πῶς συνέβη, κυρία Σανζάκ; ἄ! τὸ ἤξευρες καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον!

— Ἐγὼ ἤξεύρω; ... ὑπέλαβε παρτηρήσας αὐτὴν ἐκθαμβος· μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Κυρία Σανζάκ, ἀνταπήντησεν ὀρθομένη ἐναντι αὐτοῦ μὲ ἀπειλητικὸν βλέμμα, ἡ κόρη μου ἀνηπάγη ὑπὸ δύο ἀνθρώπων. οἱ δύο αὐτοὶ εἶναι συνένοχοί σου, σὺ τοὺς ἐπλήρωσες διὰ νὰ διαπράξουν τὸ κακούργημα αὐτό!

— Μὲ κατηγορεῖς, ἐμέ, ἐμέ! ἀνεφώνησεν.

— Ναί, σὲ κατηγορῶ!

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀνοησία, κυρία κόμησσα, ἡ θλίψις σὲ παραφέρει, δὲν ἔχεις τὸ λογικὸν σου!

— Ὑποκόμη Σανζάκ, ἀνέκραξεν ἀνατριχῶσα, ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ τὴν κόρην μου, καὶ σὲ διατάσσω νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσῃς.

— Τί! ὑπέλαβε μετ' ὀργῆς· ἐπιμένεις ἀκόμη πιστεύουσα...

— Ἄ! πρόσεξε, πρόσεξε, τὸν διέκοψεν

ἀποτόμως, δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τί δύναται νὰ πράξῃ μία μήτηρ, ὠθουμένη εἰς ἀπόγνωσιν!... Τί ἔκαμες τὴν κόρην μου; ποῦ εἶναι; Σοῦ λέγω καὶ πάλιν, ὅς μοι τὸ τέκνον μου!

— Κ' ἐγὼ, κυρία κόμησσα, σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι σὲ παραφέρει ἡ λύπη σου. Βεβαίως ἐννοῶ τὴν ἀπελπισίαν σου καὶ σὲ λυποῦμαι ναί, σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς. Ἐὰν ἦσο εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῆς, δὲν θὰ μὲ κατηγορεῖς διὰ πράγμα, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου δὲν ἐγνώριζον. Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, πρᾶνθητι, καὶ ἐὰν ἦναι δυνατόν ἄκουσέ με. Ἐὰν ἡ κατηγορία αὕτη ἐγένετο ὑπὸ ἄλλου θὰ τὴν ἐθεώρουν ὡς ὕβριν θανάσιμον· ἀλλὰ σὺ, κυρία κόμησσα, δὲν μὲ ὕβρισε, ἔχεις δικαιώματα, τὰ ὅποια δὲν θὰ παρεχόρουν εἰς κένενα ἄλλον. Ὅχι, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου προσβεβλημένον, ἀλλὰ πολὺ τεθλιμμένον, διότι βλέπω ὅτι ἠδυνήθης νὰ μὲ ὑποπτεύσῃς, ἐμέ, ὁ ὅποιος θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ σοῦ! Καὶ διατί, σ' ἐρωτῶ, διατί νὰ ἀρπάσω τὴν θυγατέρα σου; πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Ἄ! δὲν τὸ ἤξεύρω διόλου!

— Μήπως διότι σὲ ἀγαπῶ σήμερον περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε; Τὸ τοιοῦτον ὅμως θὰ ἦτο μωρὸν, θὰ σοὶ εἶδον δὲ καὶ παράδοξον τεκμήριον τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου. Τέλος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία αἰτία· ποῦ δ' εὐρίσκεις αὐτήν;

— Ἡ ἐκδίκησις! εἶπεν ὑποκώφως ἡ κόμησσα.

— Ἄλλὰ ποῖαν ἐκδίκησιν ἐννοεῖς; ὡς πρὸς τί;

— Μισεῖς τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Μισῶ τὸν κόμητα Δελασέρ;

— Σὺ ὁ ἴδιος μοὶ τὸ εἶπες.

— Ἄλλοτε, πρὸ εἴκοσι σχεδὸν ἐτῶν εἶχον τῶνόντι παράπονα κατὰ τοῦ κόμητος.

— Τί σοῦ ἔκαμε;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς;

— Ναί.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Δελασέρ ἦτο ἡ αἰτία νὰ διαλυθῇ λαμπρότατος γάμος, τὸν ὅποιον ἐμελλον τότε νὰ συναψῶ. Ἐκτοτε ὅμως ἐλησημονήθη.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι λησημονοῦν, ἀνταπήντησεν, ἡ κόμησσα παρατηροῦσα τὸν ὑποκόμητα ἀτε-νῶς ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν· ἐφύλαξες τὸ μίσός σου καὶ σφοδρὰν εἶψαν πρὸς ἐκδίκησιν.

— Ὅρκίζομαι ὅτι δὲν αἰσθάνομαι μνησικακίαν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ κόμησσα κινουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπανελάβην ὁ ὑποκόμης δὲν εἶναι καὶ λόγος νὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς, διότι ἐγὼ ἐμίσησα τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ἐξεύρω ὅτι εἶσαι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃς.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἠδύνασο νὰ μὲ κρίνης τοιουτοτρόπως. ἀνταπήντησε δάκνων τὰ χεῖλη· τῇ ἀληθείᾳ, Ἑλένη, φέρεσαι λίαν σκληρῶς.

Τὸ δεύτερον ἤδη ὁ ὑποκόμης ἐπρόφερε μετὰ τσαύτης οικειότητος τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης, ἡ κόμησσα ὅμως ἀπηξίωσεν ἐξ

ἀποστροφῆς νὰ τῷ παραστήσῃ ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν τῇ ἤρεσκε ποσῶς.

— Ἄλλὰ ἄς ἐπανελάβωμεν εἰς τὴν δεσποινίδα Δελασέρ, ἐξηκολούθησεν. Ἀνηπάγη, αὐτὸ εἶναι γεγονός, καὶ ζητεῖς ἐκείνον, ὁ ὅποιος τὴν ἤρπασε.

— Τὸν κακούργον, κύριε, τὸν ὅποιον ὁ νόμος τιμωρεῖ.

— Ἔστω. Διὰ τὸ κακούργημα ὅμως αὐτὸ ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νόμος δεικνύται ἥκιστα αὐστηρὸς· ἐννοῶ τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπαχθεῖσα νεάνις, ἀνήλικος ἢ μὴ, εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια συνένοχος.

— Καὶ τολμᾶς νὰ εἶπῃς, κύριε, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου...

— Τολμῶ ἀπλῶς νὰ ἀποκριθῶ, διέκοψεν αὐτὴν ἠπίως καὶ χωρὶς διόλου νὰ ὑποθέσω, τὸ ὅποιον δικαιοῦμαι πληρέστατα, διότι ἐπὶ τέλους τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θυγάτηρ σου δὲν ἀνηπάγη μὲ τὴν ἴδιαν αὐτῆς συγκατάθεσιν.

Ἡ κόμησσα, ἥτις οὐδόπως ἐσκέφθη τοῦτο, ἤσθάνθη αἴφνης σφοδρὰν συγκίνησιν.

— Εἰσέρχομαι εἰς τὸ ζήτημα, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, διότι ἀνακαλύψας ὅτι ὁ κόμης καὶ ὁ θυγάτηρ αὐτοῦ εὐρίσκοντο εἰς Παρισίους, ἐπεθύμουν νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς σέ, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, σοὶ προτεῖναι ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς Ἀμερικὴν ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἀφοῦ σοὶ ἀπέδιδον προσηγομένους τὴν θυγατέρα σου, ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πατρός της, συνεπέρανες δὲ ὅτι ἐγὼ μόνος θὰ ἤμην ὁ αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελασέρ. Ἡπατήθης ὅμως. Ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω εἰμὴ πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ συμφέρον σου, ὧφειλες νὰ σκεφθῆς ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἐνεργήσω, χωρὶς νὰ σὲ προειδοποιήσω, χωρὶς νὰ λάβω τὴν ἀδειάν σου. Λοιπὸν, ἀντὶ νὰ μὲ κατηγορῆς τόσον εὐκόλως, διὰ νὰ μὴ εἶπω τόσον ἐλαφρῶς, ὧφειλες νὰ ζητήσης ἀλλοῦ τὸν αἴτιον.

— ὦ! δὲν σὲ κατηγορῶ. Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν σοὶ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, σὺ ἐγείρεσαι ἐνώπιόν μου μὲ βλέμμα ἀστραπηβόλον καὶ μὲ ἀπειλεῖς, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ μὲ ποῖον ἐκδικητικὸν κεραυνόν! Εἶναι σωστὸν αὐτό;

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τὰς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑδουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐκπολιτῆσθ' ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηρὰ καὶ ὠραία σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμαίναι.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ αἰρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ «Ἄπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνώσμενῃ ἐπιτηδεύσει καὶ καλαισθησίᾳ διακινουμένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πῖλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤβλεπε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός της.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πῖλων ὅλων νεωτάτων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πᾶσαις προσιτάς.

Εἰσόδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	ἄν. —	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	ἄφ. —	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Λεγαῖνα	ἄφ. —	—	8.55	5.24
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	ἄν. —	—	11.00	7.45	6.40π
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Πάτραι	ἄφ. —	—	—	9.15
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	ἄν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀίγιον	ἄν. 9.29	1.08	—	6.25
Λεγαῖνα	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Ἀκράτα	ἄν. 10.39	2.02	6.20π	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.00	ἄν. 1.25	4.10	—	—	12.00*
				5.55	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
					Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Ἰάρτης τυπογραφικῆς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φιλαναγνώστου ἢ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς **ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ** τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ **3500** μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Τοῦ 1887 δρ. 5
 Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8 δρ. 32
 Τοῦ 1892 (ἐξάμ.) δρ. 5 } δρ. 42

Ἄπαντες δι' ὁμοῦ δραχμὰς 35

(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν δρ. 1.50, ἐξωτερικοῦ δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὁλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἑξαετούς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται.

15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα
350 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μακ.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἄρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ **1500**. (Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανόρθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπιτελεῖται εἰς τὰς τρίχας τὴν ποσὴν αὐτῶν ἡρεῖαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει.

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπασουινίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀπίου ἢ μηχανῆς δὲν εἶνε γνησία.